

Sygn. akt IC 71/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Maria Bem- Flasińska

Protokolant : st. sekr. Małgorzata Pikul

po rozpoznaniu dnia 13 października 2015 r. w D.

na rozprawie

sprawy z powództwa: B. J.

przeciwko: (...) S.A. Oddział w T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz powoda B. J. kwotę 23.000,00 zł (dwadzieścia trzy tysiące złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz powoda B. J. kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazują ściągnąć od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwotę 1.400,00 zł (jeden tysiąc czterysta złotych 00/100) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony oraz kwotę 319,70 zł (trzysta dziewiętnaście złotych 70/100) tytułem zwrotu wydatków na koszty opinii biegłej wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej.

Przewodniczący

S..

- odnotować wyrok

- kal. 7 -21 dni

- po prawomocności wyrok skierować do wykonania odnośnie pkt IV.

D.T. 13.10.2015 r. Sędzia:

Sygn. akt I C 71/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego

w D. Wydział I Cywilny z dnia 13 października 2015 r.

Powód B. J. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu (...) S. A. Oddział w T. wniósł o zasądzenie kwoty 28.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.02.2012r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu według przepisanych norm.

Uzasadniając pozew B. J. wskazał, że w dniu 31.07.2011r. w T. kierujący samochodem osobowym marki S. (...) A. S. znajdując się w stanie nietrzeźwości nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i na łuku drogi utracił panowanie nad pojazdem, doprowadzając do wypadku drogowego, w wyniku którego ucierpiała m. in. babcia powoda M. W., miała liczne obrażenia wewnętrzne, które doprowadziły do zgonu, sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia.

B. J. podniósł, że sprawca zdarzenia orzeczeniem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 16.12.2011r. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k. k. w zw. z art. 178a § 1 k. k.

B. J. podniósł, że sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Powód wskazał, że przed śmiercią M. W. zamieszkiwała wspólnie z rodziną swojego wnuka B. J., który w dacie zdarzenia miał 7 lat wraz z nim oraz jego rodzicami i rodzeństwem, tworzyli zgodną i kochającą rodzinę, babcia powoda była zdrowa, chętnie opiekowała się powodem, spędzali ze sobą dużo czasu.

Powód podniósł, że na skutek utraty ważnej osoby doświadczył poczucia ogromnego smutku i żalu, przeżył jej śmierć głęboko i osobiście, nadal wspomina to zdarzenie z lękiem, śni mu się cmentarz, budzi się w nocy, płacze, jest lękliwy i nadpobudliwy, a w pamięci pozostało mu skojarzenie, że krytycznego dnia miał jechać z babcią do T. i ma świadomość, że uniknął śmierci, w związku z tym nabył obaw o swoje życie szczególnie przez pryzmat jazdy samochodem, wsiada do samochodu niechętnie, prosi o wolną jazdę, boi się człowieka, który był sprawcą wypadku, nie chce zostać sam w pokoju, boi się wieczorem wychodzić z domu, śmierć babci była wstrząsem psychicznym, doprowadziła do osłabienia aktywności życiowej, skutki przygnębienia i chwilowej nieobecności są odczuwalne do dziś – niechętnie nawiązuje przyjaźnie, sprawia wrażenie wycofanego, choć wcześniej był wesołym i żywym chłopcem.

Powód opiera swoje żądanie na art. 446 § 4 k. c.

Powód wskazał, że pozwany pismem z dnia 21.02.2012r. przyznał mu zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł

Strona pozwana (...) S. A. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że bezspornym w sprawie jest, że ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniową z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę powoda, powstałą w

wyniku wypadku drogowego z dnia 31.07.2011r., bezspornym w sprawie jest również, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze zgłoszonymi mu przez powoda roszczeniami oraz że w postępowaniu tym zapłacił na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 7.000 zł.

W ocenie pozwanego dochodzone pozwem roszczenie o dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 28.000 zł jest rażąco wygórowane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 31 lipca 2011 r. w T. kierujący samochodem marki S. (...) nr. rej. (...) A. S. znajdując się w stanie nietrzeźwości nie dostosował prędkości i techniki jazdy do warunków panujących na drodze i na łuku drogi utracił panowanie nad

pojazdem, doprowadzając do wypadku drogowego, w wyniku którego obrażeń ciała prowadzących do zgonu doznała m. in. babcia powoda M. W..

Sprawca wypadku A. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 16.12.2011r., sygn. akt: II K 953/11 został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k. k. w zw. z art. 178 § 1 k. k. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 16.12.2011r., sygn. akt: II K 953/11 zalegający w aktach II K 953/11 Sądu Rejonowego w Tarnowie

M. W. była babcią powoda B. J.. W chwili śmierci M. W. miała 65 lat. W chwili śmierci babci powód miał 7 lat.

Dowód:

- odpis skrócony aktu urodzenia B. J. wydany przez USC w D. nr (...) k. 7,

- odpis skrócony aktu zgonu M. W. wydany przez USC w T. nr (...) k. 7

M. W. dla B. J. była jedyną babcią, bo druga babcia zmarła jeszcze przed jego urodzeniem. Jeden dziadek B. zmarł przed jego urodzeniem, a drugi zmarł rok po śmierci M. W.. W tej chwili powód nie ma żadnych dziadków.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

M. W. mieszkała wraz z córką M. J. i mężem córki oraz ich dziećmi G., M. i B..

M. W. bardzo pomagała córce M. J. w domu, opiekowała się wszystkimi jej dziećmi od ich urodzenia, zajmowała się też prowadzeniem domu, bo gotowała, prała, sprzątała.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55,

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

M. J. po urloпах macierzyńskich wracała do pracy, zawsze pracowała w systemie zmianowym po 12 godzin w dzień i noc, ma 2 dni wolnego. M. J. w okresie przez około 2 lata przed śmiercią M. W. robiła specjalizację co wiązało się z cotygodniowymi wyjazdami co weekend na uczelnię na piątek, sobotę i niedzielę dlatego często była w domu nieobecna.

Przed śmiercią M. W. mąż M. J. pracował w Austrii, przyjeżdżał do domu średnio co 3 tygodnie lub miesiąc na weekend lub tydzień, po czym z powrotem jechał.

B. J. poszedł do przedszkola, gdy miał około 3,5 roku. B. J. przed śmiercią M. W. zakończył przedszkole i od września już po jej śmierci poszedł do szkoły.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

B. J. odprowadzała do przedszkola M. J., gdy była w domu, ale często też M. W. i sąsiadka M. B..

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,
- zeznanie świadka M. B. k. 54-55,
- zeznanie świadka T. Z. k. 55

B. J. przebywał w przedszkolu do 14 lub 14.30 i zazwyczaj przyprowadzała go z przedszkola M. W..

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,
- zeznanie świadka T. Z. k. 55

B. J. bardzo był za babcią, która zawsze miała czas, w tym na zabawę z dziećmi. M. W. chodziła z dziećmi do kościoła, na różaniec, gotowała im, prała, prasowała, robiła przetwory. M. W. rano przygotowywała dzieciom śniadanie i pomagała im się ubierać.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,
- zeznanie świadka M. B. k. 54-55,
- zeznanie świadka T. Z. k. 55

M. W. brała czynny udział w życiu wnuków, chodziła do przedszkola na występy, jeździła jako opiekun wycieczek z wnukami, chodziła z wnukami na koncerty, czy festyny.

Dowód:

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

M. W. wychodziła z dziećmi na plac zabaw, na lody. M. J., gdy była w domu to M. W. najczęściej jechała na wieś do brata pomóc mu w gospodarstwie, a gdy M. J. nie było w domu to M. W. zajmowała się dziećmi, czytała im książki, bawiła, uczyła ich zabaw, lepila z nimi pierogi. M. W., gdy B. J. był mały to przyjeżdżała z nim wózkiem po M. J. do pracy, aby razem z nią wrócić. M. W. czasami, gdy miała inne obowiązki domowe takie jak gotowanie, sprzątanie, lub musiała iść do lekarza powierzała opiekę nad dziećmi sąsiadce M. B..

M. B. była zawsze bardzo chętna i pomocna. M. W. lubiła przebywać z wnukami i dzieci wolały z nią się bawić niż z M. B..

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

B. J. był dzieckiem pogodnym, radosnym i żywym, czasem psotnym, bardzo kochał swoją babcię.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55,

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

M. W. była bardzo związana z B., bo był najmłodszym wnukiem i jedynym chłopcem, gdy o nim mówiła to zawsze „moje serce, moje kochanie”. B. J. był oczkiem w głowie swojej babci M. W., która go hołubiła i pozwalała na więcej niż innym wnukom.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

M. W. opiekowała się B. od jego urodzenia, dbała zarówno o czynności pielęgnacyjne jak też o wyżywienie przywożąc zdrową żywność ze wsi bez chemii. M. W. bardzo przeżywała, gdy w wieku 2 lat miał podejrzenie białaczki. M. W., gdy miesiąc przed śmiercią była w sanatorium i powód spadł ze schodów i był w szpitalu, bo miał wstrząśnienie mózgu to przyjechała wtedy z sanatorium na dwa dni, by być z B. w szpitalu. M. J. przed śmiercią M. W. nie miała żadnych problemów wychowawczych z B. J..

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

W dniu wypadku M. W. wraz ze swoim bratem jechali w odwiedziny do brata M. J. do P.. M. J. wraz z mężem i dziećmi też tam jechali, ale drugim samochodem. Powód chciał jechać w aucie z babcią i był tam już zamontowany jego fotelik, ale jego ojciec namówił go, żeby pojechał z nimi to wstąpił do galerii kupić mu piłkę i dlatego pojechał z rodzicami i rodzeństwem. Powód samego wypadku nie widział, bo rozdzielili się. Powód bardzo to przeżył i stale mówił do mamy co by było, gdyby jechał wtedy z babcią. Na pogrzebie M. W. B. J. powiedział do mamy co by zrobiła, gdyby były trzy trumny.

Po wypadku B. J. miał lęki, bo w ogóle nie chciał wsiąść do samochodu.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

W następnym roku po śmierci M. W. rodzina M. J. chciała pojechać na Ś. Wielkanocne do rodziny do P. i nie pojechali, bo powód powiedział, że nie chce tam jeździć, bo i jemu i rodzeństwu wyjazd do P. kojarzy się jednoznacznie z śmiercią babci, która tam jechała i w ogóle nie chcą tam jeździć. Obecnie B. J. jeździ z rodziną autem, ale stale upomina wszystkich o wolną jazdę. Powód do dzisiejszego dnia, gdy widzi duży samochód terenowy, pyta, czy to nie jedzie ten pan który zabił babcię i wujka.

M. J. bardzo przeżyła śmierć matki i chodziła na terapię psychologiczną ze starszymi córkami, z B. nie chodziła do psychologa, ani pedagoga.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

Po śmierci M. W. powód miał trudności z koncentracją, średnio radził sobie z nauką, trudno mu było skupić się na jakimś zadaniu.

Dowód:

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

W szkole powód miał trudności z nauką czytania i pisania. W szkole nauczycielka zaobserwowała, że B. jest stale na „nie”, nic mu się nie podoba, jest rozkojarzony i lękliwy, wszystkiego się boi, a na sygnał karetki pytał, czy przypadkiem nie po jego mamę. Powód miał ogromne lęki związane z tym, że obawiał się, że mama może po niego nie przyjść.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57,

- potwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie 3 świadectw szkolnych B. J. k. 49-51

M. J. poświęcała B. dużo czasu, ale on nie potrafił się skupić. Obecnie powód uczęszcza do IV klasy, ale gdy był w klasach od 1 do 3 i na dzień babci były organizowane przedstawienia, nauczycielka wyznaczyła B. rolę, z tym że powiedział, że nie ma dla kogo występować i nie chciał wystąpić dlatego M. J. zwolniła go z uczestniczenia w tych występach w szkole. W tym roku gdy w szkole robili na dzień babci kolorowe szkiełka to powód zaniósł je do babci na cmentarz.

B. J., gdy zaczął chodzić do szkoły po śmierci M. W. to chodził regularnie i systematycznie, nie miał żadnych nieobecności spowodowanych jakimś złym stanem psychicznym czy związanym ze śmiercią mojej mamy, a jedynie takie, które wynikały z sezonowych chorób.

Po śmierci M. W. zdarzają się okresowo sytuacje, że gdy B. J. chce coś szybko powiedzieć to zaczyna się jąkać, są to sytuacje okresowe, które mijają, po czym wracają. Zdarza się to około 2 razy w tygodniu. Powód obgryza też paznokcie. Przed śmiercią babci powód nie jąkał się i nie obgryzał paznokci.

Dowód:

- zeznanie przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J. k. 55-57

Po śmierci M. W. T. Z. i M. B. czasami zostawały z dziećmi M. J. na noc, gdy ona szła do pracy. Powód bał się sam pójść do łazienki i nie można było zamykać drzwi, gdy był w łazience tylko zostawić otwarte. W nocy budził się z płaczem i zrywał się z łóżka.

Dowód:

- zeznanie świadka T. Z. k. 55,

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55

Powód w nocy prosił M. B., by siedziała przy nim, gdy zasypiał i trzymała rękę na jego plecach dopóki nie zaśnie.

Dowód:

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55

Po śmierci babci powód stał się dzieckiem lękliwym, bo nawet będąc u M. B. w mieszkaniu prosił by go odprowadzić do domu piętro wyżej, bo bał się sam iść. Powód bał się też sam wychodzić na spacer z psem. Powód stał się nadpobudliwy i nerwowo, był taki okres, że nie słuchał i nie wykonywał poleceń.

Dowód:

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55

Powód mówił, że bał się pana, który spowodował wypadek. Po śmierci babci powód był przygaszony, widać było po nim traumę. Przejawiało się to w jego zachowaniu kiedy czasami był za spokojny, czasami za aktywny i często miał zmiany tych nastrojów i był drażliwy, gdy dostał jakieś polecenie, którym nie chciał się podporządkować.

Dowód:

- zeznanie świadka T. Z. k. 55

B. J. bardzo przeżywał, że na jego Komunii Św. nie będzie ani jednego dziadka i babci. Przed Komunią Św. poprosił M. B., czy może do niej mówić babciu, bo nie ma żadnej babci. M. B., gdy mówiła do powoda to czasami wydawał się jakby nieobecny i nie reagował, gdy do niego mówiła. M. B. zabierała powoda i jego rodzeństwo po śmierci M. W. często na wycieczki rowerowe, do stadniny, by dzieci zapomniały o tych przeżyciach i nie przebywały w domu, gdzie wszystko związane z babcią im się przypominało. B. J. bardzo przeżywał, że spodziewał się na urodziny, które przypadły po śmierci babci torcika i że babcia nie doczekała jego urodzin. Powód często chodził na grób babci z kwiatami i bardzo przeżył sytuację, gdy te kwiaty zostały z grobu skradzione.

Dowód:

- zeznanie świadka M. B. k. 54-55

Babcia była główną opiekunką B. J., stanowiła figurę matczyną ponieważ rodzice bywali często nieobecni w życiu powoda z powodu wykonywania pracy zawodowej. Śmierć babci stanowiła dla powoda silny wstrząs psychiczny, doświadczył nieodwracalnej straty obiektu miłości, która zaburzyła integralność jego społecznego usytuowania. W okresie do 2 lat po śmierci babci występowały: nasilony lęk separacyjny, przewidywanie utraty innych osób znaczących, drażliwość, trudności z koncentracją, koszmary, strach o swoje życie i bezpieczeństwo, które wskazują na przeżywanie przez niego żałoby. Reakcja żałoby jest u powoda znacznie przedłużona i nie została zakończona do dzisiaj. Utrata babci (figury matczynej) w wieku 7 lat przekroczyła możliwości adaptacyjne powoda. Wsparcie ze strony otoczenia było niewystarczające. Obecnie w zachowaniu B. J. są widoczne cechy zaburzenia adaptacyjnego w postaci reakcji lękowo-depresyjnej. Występuje m. in. lękliwość, stremowanie, płaczliwość, lęk przed szybką jazdą samochodem, niespecyficzne zaburzenia somatyczne, nadmierna reakcja na bodźce. Objawy te w sposób umiarkowany wpływają na funkcjonowanie w rolach społecznych oraz ulegają z czasem osłabieniu.

Wskazana jest psychoterapia u powoda w celu przepracowania straty babci i wypracowania nowych sposobów radzenia sobie. Ze względu na wiek powoda i sygnały wskazujące na nieprzepracowanie żałoby w rodzinie najlepszą formą psychoterapii jest psychoterapia rodzinna.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z dziedziny psychologii i uzależnienia od alkoholu mgr G. S. k. 63-67

Strona pozwana decyzją z dnia 21.02.2012 r. przyznała na rzecz B. J. kwotę 7. 000 zł. tytułem zadośćuczynienia po śmierci babci na podstawie art. 446 § 4 k. c.

Dowód:

- pismo z 21.02.2012r. zalegające w aktach szkodowych nr 2011112104064

Strona pozwana nie zmieniła swojego stanowiska w sprawie wysokości zadośćuczynienia należnego B. J. i zwiększenia dotychczas wypłaconej kwoty.

Dowód:

- pismo z 11.04.2012r. zalegające w aktach szkodowych nr 2011112104064

Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 19.06.2013r., sygn. akt: I C 652/12 zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. J. kwotę 45.970,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2012 roku do dnia zapłaty.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19.06.2013r., sygn. akt: I C 652/12

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zalegających w aktach sprawy dokumentów oraz na podstawie akt szkodowych nr 2011112104064 i zalegających tam dokumentów, a także akt: I C 123/15 tut. Sądu, akt I C 652/12 Sądu Okręgowego w Tarnowie, akt II K 953/11 Sądu Rejonowego w Tarnowie i zalegających w nich dokumentów, których autentyczności, wiarygodności, ani mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała i które nie budzą wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z dziedziny psychologii i uzależnienia od alkoholu mgr G. S.. Opinia jest wyczerpująca, nadto została sporządzona rzetelnie i fachowo. Sąd przyjął zawarte w opinii pisemnej wnioski biegłej i podzielił je w całości uznając je za logiczne, szczegółowe.

Za wiarygodne uznał Sąd zeznania świadków M. B. i T. Z. oraz przedstawiciela ustawowego małoletniego B. M. J.. Zeznania były one jasne, spójne, logiczne, wzajemnie korespondowały ze sobą, szczegółowo i zbieżnie przekazali relacje łączące B. J. ze zmarłą M. W., stan emocjonalny powoda po wypadku, jego cierpienia psychiczne, załamanie.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. J. bowiem jest ona przedstawicielem ustawowym małoletniego powoda, a zatem przesłuchanie jej w charakterze świadka byłoby niedopuszczalną kumulacją ról procesowych.

Sąd rozważył co następuje:

Powództwo B. J. zasługuje na uwzględnienie, ale nie w pełnej wysokości.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii samej odpowiedzialności strony pozwanej.

Zgodnie z przepisami art. 34 ust. 1 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003, nr 124, poz. 1152 z p. zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień wyrządzenia szkody tj. 31.07.2011r. z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Poza tym zgodnie z art. 19 ust 1 zdanie pierwsze powołanej ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Faktem jest, iż przesłanką odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest istnienie odpowiedzialności sprawcy (posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym), ta w ocenie Sądu istnieje.

W przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie przepis art. 436 § 2 zd. 1 k. c.

Sprawca wypadku A. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 16.12.2011r. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 2 k. k. w zw. z art. 178 § 1 k. k.

Zgodnie z art. 11 zdanie pierwsze k. p. c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Sąd rozpoznając sprawę cywilną musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928).

Wobec powyższego to pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza samochodu marki S. (...) nr rej. (...) jest zobowiązany jest do naprawienia szkody i strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniową za skutki wypadku z dnia 31.07.2011r.

Powód dochodził zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci bliskiej osoby na podstawie art. 446 § 4 k. c.

Zgodnie z art. 446 § 4 k. c. Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Powód B. J. jako wnuk M. W. jest uprawniony na podstawie powołanego przepisu do uzyskania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Babcia mieszkała z powodem od urodzenia, opiekowała się nim i dbała o niego, matkowała.

W ocenie Sądu powód wykazał swoją krzywdę czyli naruszenie dobra osobistego polegającego na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach.

M. W. była bardzo związana z wnukiem B., bo był najmłodszym wnukiem i jedynym chłopcem. B. J. był oczkiem w głowie swojej babci M. W., która go hołubiła i pozwalała na więcej niż innym wnukom, martwiła się o jego zdrowie.

B. J. bardzo kochał babcię, przepadał za nią, ona zawsze miała czas, w tym na zabawę z dziećmi. M. W. chodziła z nim do kościoła, gotowała, prała, prasowała, robiła przetwory. M. W. rano przygotowywała śniadanie i pomagała się ubierać, odprowadzała i przyprowadzała wnuka do przedszkola. M. W. chodziła też do przedszkola na występy.

O szczególnych psychicznych cierpieniach powodów świadczą również okoliczności, które zaszły po śmierci M. W..

Przed wypadkiem B. J. był dzieckiem pogodnym, radosnym i żywym, czasem psotnym, bardzo kochał swoją babcię.

Po śmierci babci powód był przygaszony, widać było po nim traumę. Przejawiało się to w jego zachowaniu kiedy czasami był za spokojny, czasami za aktywny i często miał zmiany tych nastrojów i był drażliwy, gdy dostał jakieś polecenie, którym nie chciał się podporządkować. Powód czasami wydawał się jakby nieobecny, stał się nadpobudliwy i nerwowy, był taki okres, że nie słuchał i nie wykonywał poleceń, stał się dzieckiem lęklwym, bo nawet będąc u M. B. w mieszkaniu prosił by go odprowadzić do domu piętro wyżej, bo bał się sam iść. Powód bał się też sam wychodzić na spacer z psem.

Po śmierci M. W. powód boi się jazdy samochodem, w czasie jazdy prosi o wolną jazdę, bał się pana, który spowodował wypadek. Powód bał się sam pójść do łazienki i nie można było zamykać drzwi, gdy był w łazience tylko zostawić otwarte. W nocy budził się z płaczem i zrywał się z łóżka.

Po śmierci M. W. zdarzają się okresowo sytuacje, że gdy B. J. chce coś szybko powiedzieć to zaczyna się jąkać, są to sytuacje okresowe, które mijają, po czym wracają. Zdarza się to około 2 razy w tygodniu. Powód obgryza też paznokcie.

Powód miał trudności z koncentracją, średnio radził sobie z nauką, trudno mu było skupić się na jakimś zadaniu.

W szkole powód miał trudności z nauką czytania i pisania. W szkole nauczycielka zaobserwowała, że B. jest stale na „nie”, nic mu się nie podoba, jest rozkojarzony i lękliwy, wszystkiego się boi, także sygnałów karetki pogotowia.

B. J. odczuwa brak babci podczas swoich uroczystości, bardzo przeżywał, że na jego Komunii Św. nie będzie ani jednego dziadka i babci, że babcia nie doczekała jego urodzin. Powód często chodził na grób babci z kwiatami i bardzo przeżył sytuację, gdy te kwiaty zostały z grobu skradzione.

Babcia była główną opiekunką B. J., stanowiła figurę matczyną ponieważ rodzice bywali często nieobecni w życiu powoda z powodu wykonywania pracy zawodowej. Śmierć babci stanowiła dla powoda silny wstrząs psychiczny, doświadczył nieodwracalnej straty obiektu miłości, która zaburzyła integralność jego społecznego usytuowania. W okresie do 2 lat po śmierci babci występowały: nasilony lęk separacyjny, przewidywanie utraty innych osób znaczących, drażliwość, trudności z koncentracją, koszmary, strach o swoje życie i bezpieczeństwo, które wskazują na przeżywanie przez niego żaloby. Reakcja żaloby jest u powoda znacznie przedłużona i nie została zakończona do dzisiaj. Utrata babci (figury matczynej) w wieku 7 lat przekroczyła możliwości adaptacyjne powoda. Wsparcie ze strony otoczenia było niewystarczające. Obecnie w zachowaniu B. J. są widoczne cechy zaburzenia adaptacyjnego w postaci reakcji lękowo-depresyjnej.

W świetle przedstawionych okoliczności należy uznać, że powód doznał ogromnej krzywdy. O rozmiarze ich krzywdy świadczą: dramatyzm doznań, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią babci, bliska więź łącząca ich ze zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tragicznego wypadku, lęki związane z jazdą samochodem, problemy z nauką.

Przewidziane w art. 446 § 4 k.c. zadośćuczynienie służy kompensacie krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego subiektywnej sfery osobowości człowieka, w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia, powstałych utrudnień życiowych, konieczności zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia, ograniczenia sfery korzystania z przyjemności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2012 r.

I ACa 301/12, LEX nr 1213847).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. winno nastąpić według kryteriów branych pod uwagę przy zasądzaniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 i art. 24 w zw. z art. 448 k.c.), z uwzględnieniem jednak ciężaru gatunkowego naruszonego dobra (wyrok SA w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, niepubl.).

Co do samej wysokości zadośćuczynienia to wysokość zadośćuczynienia winna zależeć przede wszystkim od wielkości doznanej krzywdy. Dla jej sprecyzowania i przyjęcia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia uwzględnić należy takie okoliczności, jak:

- rodzaj naruszonego dobra,
- rozmiar doznanej krzywdy – oceniana obiektywnie,
- intensywność naruszenia – oceniana obiektywnie,
- stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, w tym także niewymiernych majątkowo,
- nieodwracalność skutków naruszenia,
- stopień winy sprawcy,
- sytuację majątkową i osobistą zobowiązanego (por. wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; wyrok SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1421/2000, niepubl.; wyrok SA w Warszawie z dnia 22 lutego 2004 r., II ACa 641/03, Wokanda 2004, nr 9, s. 44; wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/2005,

OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24 lipca 2008 r., I ACa 1150/06, OSAW 2008, nr 4, poz. 110; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 457; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 263).

Zwraca się uwagę, że indywidualne okoliczności danego przypadku, w szczególności wiek poszkodowanego, jego sytuacja rodzinna czy stopień wrażliwości – powinny być brane pod rozwagę, lecz stosować należy wówczas obiektywne kryteria oceny. Zadośćuczynienie powinno przede wszystkim spełniać kompensacyjną funkcję (głównym celem jest zatarcie lub co najmniej złagodzenie następstw naruszenia dóbr osobistych).

Stopień nasilenia i czas trwania ujemnych przeżyć psychicznych powoda jest znaczny. Mając na uwadze cierpienia psychiczne powoda, jego stan psychiczny i emocjonalny, wpływ wypadku na funkcjonowanie w rodzinie i szkole, trudności z nauką, które mają wpływ na przyszłość dziecka to przyjąć należy, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia jest 30.000 zł.

Mając na względzie zaliczenie dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego w wysokości 7.000 zł Sąd na mocy art. 446 § 4 k. c. zasądził od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz powoda B. J. kwotę 23.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2012 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k. c., zgodnie z którym wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Strona pozwana decyzją z dnia 21.02.2012r. ukończyła proces likwidacji szkody powoda, a zatem zasadne jest zasądzenie od kwoty 23.000 zł. odsetek od dnia 21.02. 2012r. bowiem od tego dnia strona pozwana pozostawała w zwłoce co do wypłaty zadośćuczynienia.

Powód domagał się kwoty 28.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd zasądził część tej kwoty, a pozostałym zakresie powództwo oddalił jako zbyt wygórowane.

W toku postępowania powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości i ustanowiono dla niego adwokata z urzędu.

Co do kosztów postępowania Sąd orzekł w tym przedmiocie na podstawie art. 100 zdanie 2 k. p. c. obciążając całością kosztów pozwanego bowiem powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, a określenie należnej mu sumy zależało od oceny Sądu.

Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz powoda B. J. kwotę 2.952,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Podstawą do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego jest przepis z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (t. j. z 2013r. Dz. U. poz. 461 z p. zm.) stanowiący, iż stawka minimalna w sprawie obejmującej żadaną przez powoda kwotę wynosi 2.400 zł.

Zgodnie z § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (t. j. z 2013r. Dz. U. poz. 461 z p. zm.) w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, tj. o 23%.

Na zasadzie art. 113 ust 1 w zw. art. 83 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594z p. zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) S.A. Oddział w T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwotę 1.400,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której

powód był zwolniony oraz kwotę 319,70 zł tytułem zwrotu wydatków na koszty opinii biegłej wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej.

Kwota 1.400 zł. stanowi opłatę stosunkową pobieraną w sprawach o prawa majątkowe wynoszącą 5% wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 13 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. z 2010r. Dz. U. Nr 90, poz. 594 z p. zm.).

Kwota 319,70 zł na koszty opinii biegłej stanowi wydatki sądowe (do wydatków sądowych należy w świetle przepisu art. 5 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. z 2010r. Dz. U. Nr 90, poz. 594 z p. zm.) wynagrodzenie i zwrot kosztów poniesionych przez biegłych ustanowionych dla strony w danej sprawie).

SSR Maria Bem-Flasińska

S.:

- odnotować uzasadnienie,
- odpisy uzasadnienia wraz z odpisami wyroku doręczyć pełn. pozwanego r. pr. W. H.,
- kal. 2 tygodnie.

D.T. dnia 2.11.2015r.